

OPEN ACCESS

Tholkaappiyam and Contemporary Language Change in Tamil

Volume: 4

Issue: 4

Month: April

Year: 2020

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 27.3.2020

Accepted: 16.3.2020

Published: 01.04.2020

Citation:

Anitha, D. (2020).
Tholkaappiyam and
Contemporary Language
Change in Tamil. *Shanlax
International Journal
of Tamil Research*, 4(4),
94–99.

DOI:

[https://doi.org/10.34293/
tamil.v4i4.2399](https://doi.org/10.34293/tamil.v4i4.2399)

*Corresponding Author:
anitha2014prabhu@gmail.
com

This work is licensed un-
der a Creative Commons
Attribution-ShareAlike 4.0
International License

D. Anitha**Research Scholar, Tamil Department**Bharathiar University, Coimbatore, Tamil Nadu, India* <https://orcid.org/0000-0001-6772-0780>

Abstract – The grammar of a language is subject to change as language change occurs. For instance, the grammar explained by Nannul differs from that of Tholkaappiyam, although both are Tamil grammar treatises. The aim of this article is to explore the verses of Tholkaappiyam that have become obsolete grammar rules. The study is limited to the Eluthatikaram chapter of tholkaappiyam.

Key Words: Tamil grammar, Tolkappiyam, Sangam literature, Nannul.

References

1. Tholkaappiyam, Eluthatikaram, Elampooranar urai
2. Tholkaappiyam, Eluthatikaram nachinarkkiniyar urai
3. Tholkaappiyam, porulathigaram Perasiriyar urai
4. Tholkaappiyam eluthatikaram Thamizhannal urai
5. Tholkaappiyam eluthatikaram Balasundaranar urai
6. Tholkaappiyam urai valam eluthatikaram. A.Sivalingarar
7. Mullaipattu
8. Agananooru
9. Purananuru
10. Perumpannatruppadai
11. Mathuraikkanji
12. Paripadal
13. Malaipadukadam
14. M. Rasamanikaanar, Kala aaraichi
15. M. Rasa manikkaanar, Thamiz mozhi illakiya varalaru
16. Kathiraiver pillaiyin thamiz mozhi Agarathi
17. Sivagami, Uyir
18. Erode thamizhanban, Vannakkam valluva
19. Thirukkural
20. N. Muthukumar, Pattamboochi virpavan
21. Sirpi Balasubramaniam, Oru gramaththu nathi.

தொல்காப்பியமும் தற்கால மொழிப் பயன்பாட்டு மாற்றமும்

தோ. அனிதா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோவை

ஆய்வுச்சுருக்கம் – காலந்தோறும் மொழியின் அமைப்பில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கேற்ப இலக்கணமும் மாற்றம் பெறும். அதன்படி மரபிலக்கணமான தொல்காப்பியத்தில் காலத்திற்கேற்ற மாற்றம் என்ற அடிப்படையில் சில நூற்பாக்கள் நன்னூலில் மாற்றமடைந்துள்ளன. அத்தகைய நூற்பாக்களை அடையாளப்படுத்துவதும் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார நூற்பாக்களில் வழக்கொழிந்த சில நூற்பாக்களையும் கருத்து மாற்றமடைந்த சில சொற்களையும் ஆராய்வதாகவும் இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

முக்கியச் சொற்கள்: தமிழ் இலக்கணம், தொல்காப்பியம், வழக்கொழிந்த சொற்கள், மொழிக்கலப்பு, மொழிப் பயன்பாடு.

முன்னுரை

“கடிசொல் இல்லை காலத்துப்படினே” என்று தொல்காப்பியரும் “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவில கால வகையினானே” என்று நன்னூலாரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பழஞ்சொல் வழக் கொழிதலும் புதுச்சொல் உருவாதலும் காலந்தோறும் நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. தொல்காப்பியர் தனக்கு முன் நிலவிய இலக்கியக் கொள்கைகளை இலக்கணமாக முறைப்படி வகுத்து, காலத்திற்கேற்ப மொழி வளரும் என்ற அறிதிறனையும் உணர்ந்து இலக்கண விதிகளை வகுத்துள்ளார். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கடந்தும் கூட தற்கால எழுத்திலக்கணத்திற்குப் பொருந்தும் விதிகளாகப் பல நூற்பாக்கள் அமைந்துள்ளன. எனினும் காலத்திற்கேற்ற மாற்றம் என்ற அடிப்படையில் சில விதிகள் வழக்கொழிந்தும் கருத்து மாற்றம் பெற்றும் காணப்படுகின்றன. இத்தகு மாற்றங்கள் சங்க இலக்கியங்களிலேயே நிகழ்ந்துவிட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“ச” கரம் மொழி முதலில் வருதல்

தொல்காப்பியர் ச, சை, சௌ என்ற மூன்று எழுத்துக்களும் சொல்லின் முதலில் வராது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“சுகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அஐ ஓளஎனும் மூன்றலங் கடையே”

(தொல்.எழுத்து.நா.62)

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம். அதாவது சுகரம் அஐ ஓள என்னும் மூன்று உயிர்களை தவிர்த்து பிற உயிர்களுடன் மொழிக்கு முதலில் வரும் என்று இளம்பூரணர் உரை வழங்கியுள்ளார். மேலும் “சுகடம் எனவும் சையம் எனவும் விலக்கினவும் வருமாலெனின் அவற்றுள் ஆரியச் சிதைவல்லாதன “கடிசொல் இல்லை” என்பதனால் கொள்க” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இளம்பூரணரை ஒட்டியே நச்சினார்க்கியரின் உரையும் அமைந்துள்ளது. இவர் சட்டி, சுகடம், சமழ்ப்பு ஆகியவை தமிழ்ச் சொற்கள் என்றும் தொல்காப்பியருக்குப் பிறகு மொழிக்குள் வந்த கடிசொற்கள் என்றும் சையம், சௌரியம் ஆகியவை

வடசொற்கள் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கால உரையாசிரியரான ச.பாலசுந்தரனாரின் கருத்தும் இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோருடையதை ஒத்தே அமைகின்றது. சுகரம் மொழிமுதல் வரும் என்பதையும் சை, செள ஆகியவை வடசொற்களிலேயே வரும் என்பதையும் அவரும் விளக்கியுள்ளார். (தொல். எழுத்து. ச.பாலசுந்தரம் உரை.ப.107)

இதன்மூலம் தொல்காப்பியர் தான் வாழ்ந்த காலத்தில் வழங்கிவந்த சொற்களையும் தன் காலத்தில் இருந்த இலக்கியங்களையும் அடிப்படையாகக்கொண்டே நூற்பா இயற்றினார் என்பதும் சகடம், சையம் போன்ற சொற்கள் பிற்காலத்தில் ஆரியர் வருகையால் வந்தவையே என்பதும் புலனாகிறது. ஆனால் சங்க காலத்தும், பிறகும் இந்த எழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் பயின்று வந்துள்ளன. சான்றாக,

“ஏற்றுவலனுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை”

(புறநானூறு.பா.56)

“தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத் தோற்கே”

(புறநானூறு.பா.01)

“சமந் தாங்கவும், சாப நோன்ஞாண்”

(புறநானூறு.பா.14)

“பஞ்சாய்க் கோரை பல்லிற் சவட்டி”

(பெரும்பாண்.217)

“சலம்புகன்று சுறவுகலித்த”

(மதுரைக்காஞ்சி.112)

“சந்து நீவிப் புன்முடிந் திடுமின்”

(மலைப்படுகடாம்.392)

என பல இலக்கியங்களில் சுகரம் மொழி முதலில் பயின்று வந்துள்ளது.

“சகுனம், சகோதரத்துவம், சகுனி, சைவர்” என்பன போல பல சொற்களை அகராதி குறிப்பிடுகிறது. (ந.கதிரைவேற் பிள்ளையின் தமிழ் மொழி அகராதி.ப.560)

தற்காலத்தில் நாம் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் சொற்களிலும் இக்காலக்

கவிதை, சிறுகதை, புதினம் போன்ற இலக்கியங்களிலும் சுகரத்தை முதலாகவுடைய சொற்கள் பயின்று வந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

சான்றாக,

“சதி, சத்தம், சம்பளம், சரியாக, சந்தேகம்”

“சண்டைகள், சமன் கோடாய்”

(ஒரு கிராமத்து நதி. ப.14,17)

ஆகியன.

“ஞ”கரம் மொழி முதலில் வருதல்

“ஞ”கர மெய் ஆ, எ, ஒ என்னும் மூன்று உயிரோடு மட்டுமே கூடி மொழி முதலில் வரும் என்பது தொல்காப்பியர் கூறியது. இதனை,

“ஆஒ

எனும் மூவுயிர் ஞகாரத்தூரிய”

(தொல்.எழுத்து.நூ.64)

என்ற நூற்பா விளக்குகிறது.

தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி எழுந்த நன்னூலில் அ, ஆ, எ, ஒ என்ற நான்கு உயிருடன் சேர்ந்து ஞகரம் மொழிக்கு முதலில் வரும் என்று பவணந்தியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“அஆ எஓவ்வோ டாகு ரும்முதல்”

(நன்னூல்.எழுத்தியல்.நூ.105)

வெளிப்படுத்துகிறது. இதற்குச் சான்றாக சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் ஞகரத்தை முதலாகவுடைய சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை,

“தெரிகோன் ஞமன்ன்போல”

(புறநானூறு பா.6)

“தீ செங் கனலியும், கூற்றமும், ஞமனும்”

(பரிபாடல். பா.3)

“திருந்து கோல் ஞமன் தன் மெய்யின் பரிவித்து”

(பரிபாடல் பா.5)

“மதந்தபு ஞமலி நாவி னன்ன”

(மலைபடுகடாம் பா.40)

ஆகியன. மேலும்,

ஞண்டு - நண்டு

ஞமலி - நாய், கள், மயில்

ஞமன் - யமன்

ஞயம் - நயம்

ஞரலுதல் - ஒலித்தல்

ஞலவன் - மின்மினிப்புச்சி

(கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ்மொழி
அகராதி.ப.735)

என ஞகரத்தை முதலாகவுடைய சொற்களையும்
அதற்கானப் பொருளையும் தமிழ் மொழி
அகராதி கூறுகிறது.

“ய” கரம் மொழி முதலில் வருதல்

“ஆவோ டல்லது யகர முதலாது”

(தொல்.எழுத்து.நா.65)

ஆகாரத்தோடு மட்டுமே யகரம் மொழி
முதலில் வரும் என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா.
இதற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர்,
“ஆகாரத்தோடு அல்லது யகரம் மொழிக்கு
முதலாகாது. யவனர் என்றாற் போல்வன
விலக்கினவும் வருமாலைனின் அவை
ஆரியச் சிதைவென்று மறுக்க” என்று தமது
உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். (தொல்.
எழுத்து. இளம்பூரணர் உரை.ப.34).

ஆனால் பிற்காலத்தில் வந்த நன்னூலில்
அ ஆ உ ஊ ஒ ஔ ஆகிய ஆறு உயிர்
எழுத்துக்களுடனும் யகரம் மொழி முதலில்
வரும் என்று பவனந்தியார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
இதனை,

“அஆ உஊ ஒஔ யம் முதல்”

(நன்னூல்.எழுத்தியல்.நா.104)

மூலம் அறியமுடிகிறது.

யகரம் ஆவுடன் சேர்ந்து மட்டுமே
மொழிமுதலாகும் (யானை, யாமம்)
எனவும் யவனர், யுகம் போல்வன பின்பு

வந்தவை என்றும் தமிழண்ணல் குறிப்பிடுகிறார்.
(தொல்.எழுத்து.தமிழண்ணல் உரை.ப.44)
சங்க இலக்கியங்களில் யவனர் என்ற
சொல் பல இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

“யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னொடுவந்துகறியொடுபெயரும்”
(அகநானூறு.பா.149)

“யவனர், நன்கலம் தந்த தண்கமழ் தேறல்”
(புறநானூறு.பா.56)

“வலி புணர் யாக்கை, வன்கண் யவனர்
புலித்தொடர் விட்ட புனை மாண் நல் இல்”
(முல்லைப்பாட்டு.61-62)

ஆகியன. தற்காலத்திலும் மொழிப் பயன்
பாட்டு மாற்றத்தினாலும் பிற மொழிக்
கலப்பினாலும் “ய”கரத்தை முதலாக
கொண்ட சொற்கள் பல பயன்பாட்டில்
உள்ளன.

யோசித்தல் - உயிர் புதினம். ப. 18

யோகம் - உயிர் புதினம். ப. 26

யுத்தகாலம் - ஒரு கிராமத்து நதி. கவிதை. ப.39

யோசித்தபடி -பட்டாம்பூச்சி விற்பவன்.
கவிதை. ப.22

போன்ற வடசொற்கள் தமிழிலக்கியங்களில்
பயின்று வந்துள்ளன. மேலும்,

யமுனை - சத்த நதிகளில் ஒன்று

யமகம் - வந்த சொல்லே வருதல்

யவம் - நெல்லு

யுகங்கள் - நான்கு

யுத்தகளம் - போர்க்களம்

யோசனை - ஆலோசனை

என அகராதி யகர வரிசையில் அமைந்த
சில சொற்களையும் அதன் பொருளையும்
விளக்குகிறது. (கதிரைவேற்பிள்ளையின்
தமிழ் மொழி அகராதி.பக்.1215-1228).

எண்ணுப்பெயர் புணர்ச்சி

நான்கு என்ற எண்ணுப்பெயர் பிற
சொற்களோடு சேரும் போது எவ்வாறு
புணரும், எவ்வெவ்வாறு திரியும் என்று
தொல்காப்பியத்தில் பல நூற்பாக்களில்
கூறப்பட்டுள்ளன. அவை,

“நான்கள் ஒற்றே றகார மாகும்”

(தொல்.எழுத்து.நா.442)

என்பதாகும். இதற்கு விளக்கம் கூறும் இளம்பூரணர், நான்கு என்ற சொல் “பத்தொடு புணருமிடத்து” நான்கு என்னும் எண்ணுப்பெயரின்னகரஒற்றுறகரஒற்றாகத் திரியும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்குச் சான்றாக நாற்பஃது (நான்குபத்து) என்ற சொல்லையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும் நான்கு என்னும் எண்ணுப்பெயரின்னகர ஒற்று, வகர முதல் அளவுப்பெயர் வருமிடத்து லகர ஒற்றாகத் திரியும் என்றும் கூறியுள்ளார். இதனை,

“நான்கள் ஒற்றே லகார மாகும்”

(தொல்.எழுத்து.நா.453)

என்ற நூற்பாவால் அரிய முடிகிறது. இதற்குச் சான்றாக “நால்வட்டி”(நான்குவட்டி) என்ற சொல்லை இளம்பூரணர் தந்துள்ளார். அது போலவே நான்கு என்ற சொல் ஆயிரம் என்ற எண்ணுப்பெயரோடு சேரும்போது, நான்கு என்ற சொல்லில் உள்ள னகர மெய் லகரமாக மாறும். இதனை,

“நான்கள் ஒற்றே லகார மாகும்”

(தொல்.எழுத்து.நா.467)

என்ற நூற்பா விளக்குகிறது. இதற்கு இளம்பூரணர் “நாலாயிரம்” என்ற சொல்லை உதாரணமாகத் தந்துள்ளார்.

இருப்பினும் சங்க இலக்கியத்தில் நன்னால்கு என்ற சொல்லில் (நான்கு-நால்கு) என்று திரிந்துள்ளது. சான்றாக,

“நன்னால்கு புண்ட கடும்பரி நெடுந்தேர்”

(அகநானூறு.பா.104)

“துணைபுணர் தொழில், நால்குடன் புட்டி”

(பெரும்.பாண்.489)

என்ற பாடல் வரிகளில் நால்கு, னால்கு என்ற சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதற்குத்

தொல்காப்பியத்தில் விதி கூறப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அதுபோலவே தொல்காப்பியர் ஒன்று முதல் பத்து, நூறு, ஆயிரம், நூறாயிரம் வரையில் உள்ள எண்களுக்குப் (நா.471-476) புணர்ச்சி விதி கூறியுள்ளார். நூறாயிரமாகிய கோடி என்னும் எண்ணைப் பற்றி தொல்காப்பியர் எந்த இடத்திலும் கூறவில்லை. இதனால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் கோடி என்னும் எண் வழக்கில் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. இருப்பினும் பிற்காலத்தில் கோடி என்ற எண் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“ஒன்றுபத் தடுக்கிய கோடி கடையிரீஇ
பெருமைத் தாகநின் ஆயுள் தானே”

(புறநானூறு.பா.18)

என்ற புறநானூற்று பாடலால் அறிய முடிகிறது. மேலும்,

திருக்குறளில்,

“கோடி தொடுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது”

(குறள்.377)

“கோடி கோடி எலும்புகளை மென்று தின்று”

(வணக்கம் வள்ளுவ. ப.47)

ஆகிய அடிகளில் கோடி என்ற சொல் இடம்பெற்றுள்ளது.

வழக்கொழிந்த சொற்கள்

“சுட்டுமுத லாகிய இகர இறுதியும்

எகரமுதல் வினாவின் இகர இறுதியும்”

(தொல்.எழுத்து.நா.160)

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுப் பிற்காலத்தில் வழக்கொழிந்த சொற்களாக மேற்கண்ட நூற்பாவிடம் உரை எழுதிய இளம்பூரணர், நூற்பாவின் முதலடி உணர்த்தும் சுட்டுப்பெயர்களுக்குரிய எடுத்துக்காட்டுகளாக அதோளி, இதோளி, உதோளி என்ற சொற்களையும் வினாப்பெயராக

எதோளி என்ற சொல்லையும் தந்துள்ளார். இளம்பூரணரைத் தொடர்ந்து நச்சினார்க்கினியரும் இச்சொற்களையே எடுத்துக்காட்டுக்களாகத் தருகிறார். மேலும் அதோளி என்ற சொல் அவ்விடம் என்ற பொருளில் பயின்று வந்துள்ளதாகப் பொருளும் கூறியுள்ளார்.

பேராசிரியர் கூறுகையில் அதோளி, இதோளி, உதோளி என்னும் சுட்டு முதலாகிய இகர இறுதிச் சொற்கள் கடைச்சங்க காலத்திலேயே வழக்கற்று வீழ்ந்தன எனச் செய்யுளியலில் (நூ.80) குறிப்பிட்டுள்ளார். இச்சொற்கள்கடைச்சங்ககாலத்தைச்சார்ந்த சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறவில்லை என்று மா.இராசமாணிக்கனார் தமது கால ஆராய்ச்சி நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முடிவுரை

தொல்காப்பியம் தனக்கு முன்பிருந்த இலக்கிய, இலக்கண நூல்களையும், பேச்சு மொழி, எழுத்துமொழி வழக்காறுகளையும் நன்கு உட்கொண்டு படைக்கப்பட்ட மரபிலக்கணமாகும். ஆகவே மொழிப் பயன்பாட்டினாலும் காலத்திற்கேற்ற மாற்றத்தினாலும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களிலும் உரைகளிலும் பல்வேறு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொல்காப்பிய நூற்பாக்களில் சில

பிற்காலத்தில் மாற்றமடைந்தன என்றும் இளம்பூரணர் நச்சினார்க்கினியர் போன்ற பழைய உரையாசிரியர்கள் தரும் சில சான்றுகள் தற்காலத்தில் வழக்கத்தில் இல்லை என்பதும் புலனாகிறது.

பார்வை நூல்கள்

1. தொல்காப்பியம், எழுத்ததிசாரம், இளம்பூரணர் உரை.
2. தொல்காப்பியம், எழுத்ததிசாரம், நச்சினார்க்கினியர் உரை.
3. தொல்காப்பியம், பொருளதிசாரம், பேராசிரியர் உரை.
4. தொல்காப்பியம், எழுத்ததிசாரம், தமிழண்ணல்
5. முல்லைப்பாட்டு
6. அகநானூறு
7. புறநானூறு
8. பெரும்பாணாற்றுப்படை
9. மதுரைக்காஞ்சி
10. பரிபாடல்
11. மலைப்படுகடாம்
12. மா. இராசமாணிக்கனார், கால ஆராய்ச்சி
13. கதிரைவேற்பிள்ளை தமிழ் மொழி அகராதி
14. சிவகாமி, உயிர்
15. ஈரோடு தமிழன்பன், வணக்கம் வள்ளுவ.